

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ

'נקודות אור'

ניצוצי אורה משיחות קודש של
הגה"צ מודנו ורבינו שליט"א

פרשת פינחס תשפ"ו

יו"ל ע"י מכון 'נקודות הכסף שע"י ביהמדר"ד וישיבת
'דברי שלום'

ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א בני ברק

רחוב מהרש"ל 11 בני ברק. טל: 03-6196739

פקס: 5798972-3-153. דוא"ל: 5798972@gmail.com

עבודת ה' עם כל הלב והנשמה

'פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי. לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום'.

פנחס זכה לקבל מה' יתברך מתנה גדולה.... השי"ת כרת עמו ברית שלום. בזכותו כל כלל ישראל ניצל והמגיפה הפסיקה, צריך להתבונן איך פנחס זכה לדבר כזה למצוא חן בעיני ה' עד כדי כך שהשי"ת נותן לו בריתי שלום, וכן מה גרם לפנחס לעשות מעשה קנאות כזה, הרי הכנים את עצמו לסכנה עצומה, הוא הולך להרוג נשיא שבט מישראל שהיו לו אלפי אנשים, היו לו ניסים נוראים שהצילו אותו שלא קרה לו כלום אבל איך היה לו את הכח להכנס לסכנה כזאת עצומה

פנחס בער באש שלהבת לה'

אלא העניין הוא שפנחס מתוך קדושתו הגדולה בער בו אש קדושה להקדוש ברוך הוא. ברגע שאדם בוער בו אש אהבה לה', אז הדברים שהוא עושה זה לא בגדר הרגיל, הוא לא חשב קודם מה הולך לקרוא. הוא ראה באהבת ה' הגדולה שבו, את החטא הגדול וחילול ה' ממילא בער בו האש ועשה מה שעשה וממילא אף א' לא יכל לפגוע בו כי הוא היה במקום גבוה....

לעבוד את ה' עם כל הלב והנשמה

זה בעצם מה שמלמד אותנו בתור יהודים לאן צריך להגיע.... לתת את הלב, את הנשמה את הפנימיות לה'. יש שתי סוגי יהודים. יש יהודי שהוא עובד את השם, מתפלל, לומד, הוא עושה את כל מה שצריך, שומר את ההלכות, שומר הכל, שזה עצמו דבר חשוב מאוד אבל הכל זה מבחוץ.... הלב נמצא במקום אחר. ויש יהודי שנותן את הלב, את כל הנשמה לקדוש ברוך הוא. זה מה שהשם אוהב. לתת את הלב את הנשמה, להיות מחובר למה שעושים, כמו שכתוב במשלי (כ"ג כ"ו) 'תנה בני לבך לי ועיניך דרכי תצרנה'.

מעשה נורא מהרב סגל זצ"ל

היה לי רבי גדול קראו לו הרב סגל זצוק"ל, הוא היה הרב של קריית שלום בתל אביב. הוא היה אחד מהצדיקים הנסתרים שבדור, ידע את כל התורה כולה, היה איש אלוקים, היה לו רוח הקודש, ראה מסוף העולם ועד סופו, אני זכיתי ללכת אליו, קצת להתקרב לשמוע ממנו דיבורים קדושים.... היה שם מראה שכינה... פעם אחת הוא סיפר לי סיפור נורא. שהיה לו ידיד שהיה אחד מהרבנים הגדולים בתל אביב, הוא לא אמר לי את השם. הוא סיפר שהרב הזה

נפטר. ואחרי זמן מה שהוא נפטר הגיע אליו בחלום... או בהקיץ, והוא שאל אותו מה נשמע איתך שם למעלה.

אמר לו הרב רע לי שם מאוד, הלואי ויכלתי לחזור חזרה לביתי ללילות שהייתי לומד תורה בבית... שאלתי אותו מה קרה... והוא סיפר.... שבגלל שכל חייו עבד את ה', למד, התפלל, עשה כל מה שצריך שמר מכל משמר מה שצריך, אז אחר הסתלקותו לא היה צריך לעבור אפי' דין ועונש גיהנום, ישר הכניסו אותו לגן עדן. ונתנו לי רשות ללכת בגן עדן העליון והתחתון לאיזה היכל שהוא רוצה.... כל ההיכלות פתוחים בפניו....

המשיך לספר הלכתי להיכלות של נביאים, להיכלות של צדיקים גדולים, וראיתי איך כולם מתענגים על זיו השכינה.... והכוונה שכל א' לפי מדרגתו ועבודתו מקבל חיות אלוקי עם זה ישר מקוב"ה או דרך א' מהנביאים או הצדיקים ולי לא נותנים שום חיות..... אני יכול להסתובב בכל ההיכלות....אני רואה את כולם מתענגים, ואני בלא חיות בלא טעם.... וזה מר ממות.

שאלתי אותו למה נתנו לך כזה עונש נורא. והוא אמר לו שהוא שאל פעם אחד מהנביאים או הצדיקים מה עשה שקיבל כזה עונש.... אז אמרו לו שבגלל שבחיים חיותו הוא לא עשה את כל מה שהוא עשה עם פנימיות הלב, הוא עשה את הכל כמו שקוראים היום 'טכני'. לא עם הנשמה לא עם הדבקות בלי חיבור בלי לב..... הוא עשה הכל... למד, התפלל, בשלמות לא יכלו אפי' לתת לו דין עונש הכל מושלם אבל מת.... לכן קיבל מדה כנגד מדה גן עדן מת רח"ל.

ההתרגלות האויב הגדול של האדם

האויב הכי גדול של האדם, הוא ההרגל.... עושים את כל הדברים שעושים אבל לא עושים אותם עם הלב, עושים אותם ב'טכני'.

צריך לעשות — עושים, אבל אין לב, אין פנימיות. הוא קם כל יום למקווה, הוא מתפלל, הוא לומד. מספרים בדיחה ששאלו אחד שהיה לומד, ומתפלל כל הזמן עושה הרבה חסד, כמה הוא חושב על ה'....והוא אמר בתמימות.... מתי יש לי זמן לחשוב עליו, אני כל כך עסוק, אני קם בבוקר רץ לתפילה, מהתפילה רץ ללמוד, אחרי זה ליזור לעשות חסד מתי אני יכול לחשוב על ה', אין לי מתי....

זה נשמע כמו בדיחה, אבל לצערינו הרב, כבר אמר משהו, אם הטפש לא היה אני גם אני הייתי צוחק... בעצם אנחנו מבינים שזה לא בדיחה. חסר את הפנימיות, אנחנו כ"כ הרבה עושים ועושים רק צריך לתת קצת לב נשמה למה שאנחנו עושים, מחשבה למה שאנחנו עושים.

שיויתי ה' לנגדי תמיד בלב ולא על הדף

יש מעשה ידוע על איזה קאצקער חסיד שראה איזה רב גדול שהיה בחדרו על השולחן מסגרת עם קלף והיה כתוב על זה הפסוק שיויתי ה' לנגדי תמיד....שאל הקאצקער את הרב, הרב יודע ש"ס... אמר לו הרב בענות חן אולי...שו"ע ופוסקים אמר לו אולי...ואז התרחק לכיון הדלת ואמר פסוק א' הרב לא זוכר בעל פה וצריך שיהיה כתוב....

שיויתי ה' לנגדי תמיד, זה לא בקלף על השולחן להסתכל עליו... זה בלב בנשמה, זה בתוך האדם. לחשוב מה שהוא עושה, למי זה זה מה זה..., כל הזמן לחשוב על ה'.

פנחם כל מהותו היה הנשמה הלב הפנימיות, ואז יכל ללכת נגד כולם לכבוד ה' ולהצליח, ולכן זכה להנני נותן לו בריתי שלום.

כל מה שלומדים ומתפללין ועושים מעשי צדקה וחסד הכל חשוב מאוד... אבל כשנותנים שם לב נשמה רצון אמיתי לעשות נחת רוח לה' בלי שום ענין אחר כלל... עי"ז זוכים להנני נותן לו את בריתי שלום.

